

ראו - בן שאיננו

ראובן בני, בני הפצע העמוק שלי לא הגליד, ולא יגליד. איך אפשר לדבר על עולמך הפנימי בלשון העבר.

להתאבל ולספר ולבטא מה היה לי ואיננו, ואני רוצה וחייב לחשוף את אישיותך ולזכור כל פרט ופרט, כי ילידך חייבים יהיו לדעת את כל שניתן לדעת מי ומה היה אביהם, שלא זכו להכירו. וכעת עוד מוקדם מדי, וכשיגדלו ויתבררו אמם שידעה להכירך והיית חרוט בליבה תדע גם להני ציח, לספר, ולמסור לילדיכם בצורה הטובה ביותר על אישיותך.

למה נקטעו חייך כה מוקדם? וכה חינם? לזה אין מענה.

החוברת העומדת לצאת לזכרך. בטח חברים שהיו בקרבתך, בחברה, בעבודה, בצבא, בלימודיך, וידעו לבטא ולהביע תנחומים למשפחה, לחברים, להורים לקרובים, אבל מה זה יועיל? נחטפת ללא עת ועולמי חשך עלי.

אולי בחיים לא הייתי מסוגל להביע את אושרי, גאוותי, עליך. אבל כל פגישה שלי אתך בביתך, בבית ספרך' בצבא, בקיבוץ, בביתי, והעיקר בחוג משפחתך, הייתי המאושר באדם, ובחזרי מביקור אצלך היה לי מזון רב נפשי עד לביקור הבא, וכל זה נלקח ממני.

הרגשתי קשר עמוק הדדי ללא-דיבורים; כשל-חצת את ידי, כשהרגשתי את חבוקך, כשראיתי את השמחה בברק עיניך בכל פגישה שלנו, ידעתי שלי בן יחיד, אישיות שאין צורך לחשוף אותה,

תמיד ידעת היטב את יכולתך, ידעת שהנך מסוגל להגיע להישגים בלתי רגילים, גם רצית והתאמצת להגיע לכך, ועשית זאת למען להרחיב את עולמך. ושום הדגמה והבלטה של הישגים ברבים לא ר-צית, כאילו יפגע הדבר בעולמך הפנימי.

תמיד היית מוכן לתת ולהעביר מידיעותיך ולע-זור בכל שטח שהוא, אך סביב עולמך הפנימי הקמת מחיצות, לא נתת דריסת רגל גם לקרובים ביותר לך. סגור, שתקן, עקשן, הומני ומעשי. ולא פעם סבלת בגלל היושר והצדק האבסלוטי שבך. ובכל זאת החברה ידעה לוותר לך, כי ידעה את החיוב שהיה בך.

האם אוכל להתגבר על האסון המר שפגע בי? אולי אוכל למצוא ניחומים בנכדים שנשארו לי ממך, בני? מי יודע?

השארתי חלל בלב כולנו, ומי מסוגל לבטא את הכאב המתרחש בלב אמא, אחותך, ומי שגידלה אותך, ואת הרטט שבלב כולנו שאהבוך וחסר לכולנו, וקשה להשלים שאינך אתנו.

אביך ובלה המתאבלים מרות